

Sygn. akt X Ga 555/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. C.**

przeciwko (...) **przy P. Ś.w G.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 października 2015 r.,

sygn. akt VII GC 1560/15

oddala apelację;

SSO Barbara Przybyła

Sygn. akt X Ga 555/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo i zasądził od powoda M. C. na rzecz pozwanego (...) Y. C. przy P. Ś. w G. kwotę 617 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w ramach ogólnej umowy o współpracy, w której nie zostały szczegółowo ustalone ceny za przechowanie, na terenie dzierżawionym przez pozwanego powód organizował szkolenia i przechowywał łodzie. Najpóźniej w 2012 roku powód przeniósł wszystkie łodzie z jednej działki dzierżawionej przez pozwanego na inną, też wydierżawianą przez niego. Łodzie należące do pozwanej w okresie od listopada 2013 roku do kwietnia 2014 znajdowały się na terenie dzierżawionym przez pozwanego, na co pozwany nie wyraził zgody. Powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) z tytułu przechowania łodzi żeglarskich na terenie PHU (...) w okresie listopad 2013r. – kwiecień 2014r. na kwotę 3900 zł netto.

Zdaniem Sądu Rejonowego powód nie wykazał, aby strony zawarły umowę przechowania łodzi, a to na nim spoczywał ciężar dowodu na mocy art. 6 k.c. Faktura VAT wystawiona przez powoda stanowi jednostronne oświadczenie woli osoby ją wystawiającej i została zakwestionowana przez pozwanego. Sąd wskazał, iż powództwo wobec nieistnienia stosunku prawnego, z którego powód wywodził roszczenie oraz braku zobowiązania pozwanego do zapłaty wynagrodzenia dochodzonego przez powoda podlegało oddaleniu.

W apelacji powód zaskarżył wyrok w całości i wniósł o jego zmianę poprzez zasądzenie od pozwanego roszczenia zgodnie z żądaniem pozwu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu orzeczeniu powód zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału wskutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i dokonania jej w sposób niewszerechny w zakresie w jakim Sąd uznał, iż: pozwany był dzierżawcą terenu, na którym znajduje się ośrodek (...); powód organizował szkolenia i przechowywał łodzie na terenie dzierżawionym przez pozwanego; pozwany wystawił fakturę VAT nr (...); nie doszło do zawarcia umowy przechowania. Dalej powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 207 § 6 k.p.c. poprzez pominięcie dowodów zgłoszonych pismem z dnia 25 sierpnia 2015 r. pomimo tego, że nie przedłużyłyby postępowania; art. 233 k.p.c. poprzez ustalenie, że nie doszło do zawarcia umowy przechowania pomiędzy stronami; art. 231 k.p.c. poprzez brak zbudowania domniemania faktycznego, że jeżeli przechowywane były łodzie na działce dzierżawionej przez powoda to zawarta została umowa przechowania; art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie przez Sąd, że dowody zawnioskowane pismem procesowym z dnia 25 sierpnia 2015 r. są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy podczas gdy mają one kluczowe znaczenie, ponieważ pozwalają ustalić komu przysługiwał tytuł prawny do nieruchomości, a kto prowadził na niej działalność i przechowywał łodzie oraz naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 835 k.c. poprzez przyjęcie, że pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy przechowania, pomimo tego, że stan faktyczny wskazuje, że doszło do zawarcia takiej umowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy – w niniejszej sprawie strony takiego wniosku nie złożyły.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

.

Odnosząc się do zarzutów merytorycznych apelacji powoda należy wskazać, iż były one nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy co prawda w kilku fragmentach uzasadnienia „zamienił” strony wskazując zamiast powoda – pozwanego i zamiast pozwanego – powoda, jednakże kontekst całej treści uzasadnienia pozwala na dokonanie oceny toku wyводу Sądu Rejonowego, który doprowadził do wydania przedmiotowego orzeczenia. W świetle powyższego błędne oznaczenie stron uznać należało za omyłkę pisarską, która nie miała wpływu na ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji.

Wobec tych pomyłek sądu i podnoszonych przez skarżącego zarzutów należy wskazać, że z zebranych dowodów wynika, że to powód dzierżawił nieruchomości obejmujące działkę (...) w D.. Pozwany organizował szkolenia na terenie Ośrodka (...). Łodzie należące do pozwanego w okresie od listopada 2013r. do kwietnia 2014r. znajdowały się na ternie dzierżawionym przez powoda Fakturę VAT nr (...)r. na kwotę objętą sporem wystawił powód a nie pozwany.

W ocenie sądu odwoławczego zawarte w uzasadnieniu sądu pierwszej instancji błędy co do określeń „powód „ , „pozwany” były oczywistymi omyłkami, które nie wpłynęły na prawidłowość orzeczenia.

Z słusznym należy przyjąć stanowisko sądu, który wskazał, że powód zeznał, że nie wyraził zgody na umieszczenie łodzi pozwanego w okresie od listopada 2013r. do kwietnia 2014r. na terenie dzierżawionym przez powoda. W związku z brakiem zgodnej woli stron nie doszło do zawarcia umowy na warunkach wskazanych w wystawionej przez powoda fakturze.

Wobec powyższego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może się ostać.

Z materiału dowodowego zaferowanego przez powoda – w szczególności do jego zeznań, a także faktury VAT nr (...) nie sposób wywieść, iż powód wykazał, aby strony zawarły umowę przechowania łodzi w okresie od listopada 2013 r. do kwietnia 2014 r., a to na nim spoczywał ciężar dowodowy na mocy art. 6 k.c. Tymczasem do pozwu dołączona została jedynie faktura VAT oraz wezwanie do zapłaty.

Fakt, iż w fakturze VAT nr (...) jako nabywca wskazany został pozwany w żadnej mierze nie dowodzi wykonania przez powoda przechowania na rzecz pozwanego. Faktura jako dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie, zgodnie z art. 245 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt V CSK 312/14). W inicjatywie dowodowej powódki zabrakło elementu, który dawałby możliwość uznania, iż strony rzeczywiście zawarły umowę przechowania, a tym bardziej że umowa została wykonana przez powoda.

Argumentacja skarżącego nie uzasadnia również naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 207 § 6 k.p.c. W świetle tej regulacji Sąd ma obowiązek pominięcia spóźnionych wniosków dowodowych i twierdzeń faktycznych. Odmienną decyzję uzasadniać może jedynie przypadek uprawdopodobnienia przez stronę jednej z wymienionych w ustawie przesłanek. Prawidłowe stosowanie tej normy wymaga przede wszystkim uwzględnienia celu regulacji jakim było urzeczywistnienie prawa do uzyskania rozstrzygnięcia bez zbędnej zwłoki. Zatem naruszenie art. 207 § 6 k.p.c. może nastąpić jedynie w sytuacji, gdy pominięcie wniosków dowodowych oparte zostałyby na nieprawidłowej ocenie uprawdopodobnienia przez wnioskodawcę jednej z przesłanek wskazanych w tym przepisie.

Powód w apelacji nie uwzględnia tego, że zgodnie z normą art. 207 § 6 k.p.c., powinien był już w momencie składania wniosku o przeprowadzenie dowodu z faktur za przechowanie łodzi czy też dowodu z opinii biegłego uprawdopodobnić, że zgłoszenie tych wniosków na tym etapie postępowania (w piśmie procesowym oraz na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku) nie spowoduje zwłoki w postępowaniu, ewentualnie uprawdopodobnić, że zgłasza go bez swojej winy lub że zachodzą inne szczególne okoliczności, które uzasadniają złożenie takiego wniosku. Tymczasem powód nie przedstawił argumentacji wspierającej te wnioski dowodowe w kontekście normy art. 207 § 6 k.p.c.

Ponadto sam wniosek o przeprowadzenie dowodu z faktur za przechowanie łodzi za wcześniejsze okresy, niż te dochodzone w pozwie, istotnie jak wskazał Sąd I instancji ponadto, że był sprekludowany to także był nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż jak wskazano uprzednio sama faktura VAT nie stanowi dowodu zawarcia umowy, a stanowi jedynie oświadczenie woli. Pozwany zaś konsekwentnie, także przed procesem kwestionował fakt zawarcia umowy przechowania i kwestionował należność objęta sporem. Powód, zatem już w chwili składania pozwu winien był przedstawić dowody wskazujące, iż strony łączyła umowa przechowania na warunkach takich jak wynika z wystawionej przez niego i nie podpisanej przez pozwanego i zakwestionowanej przez niego już w piśmie z 23 grudnia 2013r.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I Instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

SSO Barbara Przybyła